



UDRUGA PRVI HRVATSKI REDARSTVENIK PODRUŽNICA ŠIBENSKO-KNINSKA



PRVI SISAČKI PARTIZANSKI ODRED I PRVI HRVATSKI REDARSTVENIK QUO VADIS CROATIA !

Samostalna , suverena i neovisna Republika Hrvatska svake godine 22. lipnja obilježava jedan od svojih državnih blagdana nazvan Dan antifašističke borbe kao spomen na navodno osnivanje prvog sisačkog partizanskog odreda u šumi Brezovica 22. lipnja 1941. godine. Navodno je tog dana u šumi Brezovica grupica komunista (ne zna se točan broj) predvođena članom Centralnog komiteta Komunističke partije Jugoslavije Vladom Janjićem – Čapom osnovala oružani partizanski odred čiji je cilj borba protiv okupatora i borba za stvaranje nove komunističke Jugoslavije. Već sutradan su navodno minirali prugu kod Lekenika i zaustavili njemački vojni transport koji je išao za novootvorenu njemačku bojišnicu na Istočnom bojištu protiv prve i jedine zemlje komunizma u svijetu. U tom miniranju željezničke pruge krije se i jedan od razloga zašto su komunisti iz Siska 22. lipnja pobjegli u šumu. 22. lipnja 1941. godine Njemačka je napala SSSR a istog dana Kominternu iz Moskve uputila je depešu Komunističkoj partiji Jugoslavije kojom je naložila neodlučno poduzimanje svih mjera i aktivnosti kako bi se olakšao i podržao pravičan rat sovjetskog naroda budući da je obrana SSSR-a istovremeno obrana naroda koje je okupirala Njemačka. Drugi razlog je da su do 22. lipnja 1941. godine Njemačka i SSSR (nacisti i komunisti) bili saveznici u borbi protiv zapadne demokracije. Tako su i komunisti u NDH preko Nijemaca do 22. lipnja 1941. godine bili saveznici (ili ih nitko nije dirao) novog režima (ustaša). Tog jutra 22. lipnja 1941. godine sve se promijenilo i komunisti su postali protivnici novog režima i jedini način da ne budu uhićeni bilo je bježanje u šumu ili u ilegalu.

Sve to ne bi možda bilo sporno za slavljenje tog nadnevnika u samostalnoj suverenoj i neovisnoj Republici Hrvatskoj da su sisački komunisti osim borbe protiv okupatora krenuli i u borbu za Hrvatsku, za demokraciju, poštivanje ljudskih prava i višestranački politički sustav. Naprotiv , sisački komunisti su krenuli u borbu za svjetski komunizam i njegovo uvođenje u Jugoslaviju koju su željeli napraviti po uzoru na SSSR. Jedno zlo nacifašizam zamijeniti drugim zlom komunizmom, koji je već do 1941. godine okupirao Estoniju, Litvu, Latviju i dijelove Finske, Poljske , Rumunjske. I u tome su uspjeli 1945. godine. Uveli su komunizam u Jugoslaviju i Hrvatskoj nakon stravičnih posljedica četverogodišnjeg krvavog građanskog rata i naročito ideološkog ubijanja Hrvata nakon završetka rata pa sve do propasti komunističke Jugoslavije 1991. godine. Sve te činjenice na sprječavaju službenu hrvatsku vlast koja se diči svojom pripadnošću zapadnoj demokraciji, Europskoj uniji i NATO-u da službeno taj dan proglasi državnim blagdanom. Jedina smo država Europske unije (osim Slovenije koja obilježava 27. 4. 1941. kao Dan otpora protiv okupatora – osnivanje Osvobodilne fronte slovenskog naroda) koja slavi i obilježava komunističku borbu i komunističke obljetnice. S druge strane imamo prve hrvatske redarstvenike koji su se dragovoljno odazvali pozivu novoizabranog hrvatskog demokratskog vodstva na čelu sa prvim hrvatskim predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom i pozivu domovine Hrvatske (ne Jugoslavije) i 5. kolovoza 1990. godine javno postrojili na prostoru Policijske akademije u Zagrebu. Postrojeni u dvije bojne s ukupno 1760 redarstvenika puni domoljublja i samopouzdanja, ti dragovoljci, prvi hrvatski

redarstvenici tada su bili spremni na žrtvu, bespogovorno služenje svome narodu, na obranu reda i mira nove, demokratske hrvatske države koja se tek budila. Okupljanje hrvatskih redarstvenika u prvu hrvatsku obrambenu postrojbu pokazalo je tada svima kako Hrvati žele živjeti u svojoj samostalnoj državi, kako žele živjeti svoji na svome, kako žele biti dio demokratskog i civiliziranog svijeta. Nošeni svetim idealima domoljublja, puni entuzijazma krenuli su ponosno prvi hrvatski redarstvenici u izvršavanje vojno-redarstvenih zadaća kako bi se suprotstavili započetoj srbočetničkoj agresiji koju je potpomagala tzv JNA. Prvi hrvatski redarstvenici bili su istinski antifašisti (iako tada više nije bilo fašizma) i antikomunisti, demokrati u duhu zapadne demokracije, spremni na otpor velikosrpskom projektu i potpuno odani stvaranju neovisne hrvatske države. Postrojbe iz sastava Prvog hrvatskog redarstvenika 17. kolovoza 1990. godine s tri helikoptera MUP-a RH poletjeli su prema Kninu da u samom žarištu uguše početak velikosrpske pobune nazvane „ balvan revolucija „ ali su bili spriječeni od migova tzv. JNA. Veći dio postrojbe u autobusima je krenuo na krizna područja kako bi razbili barikade na prostoru Benkovca, Obrovca, Gračaca, Knina i Donjeg Lapca. Ostalim prvim hrvatskim redarstvenicima zadaća tog dana je čuvanje važnih objekata u Zagrebu, kao što su Hrvatski sabor, Banski dvori, TV Zagreb i drugi.

Tijekom rujna 1990. godine postrojba Prvog hrvatskog redarstvenika suzbija pobunu dijela srpskog stanovništva na Banovini u Petrinji, Glini, Kostajnici, Dvoru na Uni gdje pokazuju istinsku hrabrost i herojstvo odupirući se daleko nadmoćnijem neprijatelju i po cijenu vlastitog života. Prilikom intervencije prvih hrvatskih redarstvenika u gušenju srpske pobune u Petrinji ranjen je prvi hrvatski redarstvenik Josip Božičević.

Pripadnici postrojbe Prvi hrvatski redarstvenik bili su jezgro formiranja Antiterorističke jedinice Lučko, Jedinice za posebne namjene Rakitje koja je prerasla kasnije u 1. gardijsku brigadu HV-e, vojne policije na Tuškancu te mnogih specijalnih postrojbi MUP-a i prvih brigada ZNG-a, a upućeni su i u policijske uprave i postaje diljem Hrvatske u obavljanje redarstvenih poslova i zadaća. Pripadnici postrojbe Prvi hrvatski redarstvenik hrabro su sudjelovali u svim akcijama i operacijama tijekom Hrvatskog domovinskog rata, posebice 1990. i 1991. godine. Ponajbolji stručnjaci današnjih hrvatskih oružanih snaga i policije potekli su, bili su prvi hrvatski redarstvenici. Stoga su prvi hrvatski redarstvenici, istinski i iskonski hrvatski branitelji koji su dali neizmjeran doprinos velikoj hrvatskoj pobjedi u Hrvatskom domovinskom ratu, stvaranju naše današnje neovisne i demokratske hrvatske države. Može se reći da nije bilo 5. kolovoza 1990. godine da bi teško došli do 5. kolovoza 1995. godine i pobjedonosne vojno-redarstvene akcije Oluja. Prvi hrvatski redarstvenici, prvi hrvatski branitelji omogućili su sadašnjost i budućnost hrvatskome narodu, svim građankama i građanima Hrvatske. Prve žrtve na oltar Domovine u Hrvatskom domovinskom ratu prinijeli su prvi hrvatski redarstvenici Josip Jović na Plitvicama, Franko Lisica u Polači i Josip Culej i Željko Hrala u Borovu selu. Tijekom Hrvatskog domovinskog rata ukupno su poginula ili nestala 103 prva hrvatska redarstvenika.

Republika Hrvatska nije službeno proglasila početak Hrvatskog domovinskog rata za razliku od pobunjenih Srba koji su uzeli 17. kolovoz 1990. za početak rata . Za reguliranje statusa hrvatskog branitelja Vlada RH uzela je datum 5. kolovoz 1990. godine, isti datum kad se u Zagrebu na prostoru Policijske akademije postrojilo 1760 dragovoljaca prvih hrvatskih redarstvenika. I to je jedino priznanje hrvatske države tim hrabrim mladićima, iako oni priznanja nisu tražili jer je za njih najveće priznanje postojanje samostalne, suverene i neovisne hrvatske države.

5. kolovoza svake godine preživjeli prvi hrvatski redarstvenici obilježavaju obljetnicu svog postrojavanja i svoje postrojbe kao prve oružane legalne dragovoljačke postrojbe na koju se

mogla potpuno osloniti novoizabrana demokratska hrvatska vlast. Obljetnicu organiziramo sami, svake godine u drugoj županiji, ponekad nam na obljetnicu dođu i ministri unutarnjih poslova i hrvatskih branitelja, i to je sve. Sredstva javnog priopćavanja uopće ne zabilježe obilježavanje obljetnica kao ni javna televizija. Kao da se te obljetnice i ne događaju. Ili bi netko volio da se i ne obilježavaju. Položimo vijenac, zapalimo svijeću i sudjelujemo na Svetoj misi za naše poginule i u međuvremenu umrle prijatelje i tako ih se u tišini sjetimo i zahvalimo im se na njihovoj žrtvi za Domovinu.

Teško je ne primijetiti razliku u vrednovanju pripadnika Prvog sisačkog partizanskog odreda i pripadnika postrojbe Prvi hrvatski redarstvenik u samostalnoj, suverenoj i neovisnoj Republici Hrvatskoj. Kao da smo još u komunističkoj Jugoslaviji za koju su se borili pripadnici Prvog sisačkog partizanskog odreda. Tko zna ? Quo vadis Croatia ?



PREDSJEDNIK PODRUŽNICE

Tomislav Čolak